

SUMARI

Barcelona 1975.....	15
El contubernio.....	23
Cap a Barcelona.....	31
Barcelona fa pudor.....	39
Un dia més.....	47
Districte V.....	55
El primer cas.....	63
Taula de salvació.....	71
Dies de Coca-Cola i gintònic.....	97
Mi héroe.....	103
La competència.....	113
Por.....	119
La conversa.....	127
Els afusellats.....	139
La quarta.....	139
Entre col·legues.....	139
Batudes.....	139
Els llebrers.....	139
De la grip.....	139
...a l'infart.....	139
Barcelona és una selva.....	139
L'agonia.....	139
Barcelona de Noche.....	139

El <i>hecho biológico inevitable</i>	139
La mort fallida.....	139
Robatoris sospitosos.....	139
No es mor mai.....	139
L'últim petó.....	139
Els documentals.....	139
Al volant.....	139
Negocis.....	139
Tensa espera.....	139
S'ha mort.....	139
Crims resolts.....	139
Sitges 2015.....	139
La trucada.....	139
Cal fer-hi alguna cosa.....	139
Viatge al passat.....	139
Bons i dolents.....	139
Les fotos.....	139
Perseguint fantasmes.....	139
No guanyaran.....	139
Epíleg.....	139
Agraïments.....	139

EL CONTUBERNIO

TODO OBEDECE A UNA CONSPIRACIÓN masónica izquierdista en la clase política en contubernio con la subversión comunista-terrorista en lo social, que si a nosotros nos honra, a ellos les envilece (gran ovación y gritos de “E.T.A. al paredón”) *La Vanguardia*, dijous 2 d’octubre de 1975, pàgina 5.

Acabava de començar octubre, però aquell estiu de 1975 semblava interminable. S’havia amagat el sol. Dins d’aquella luxosa cambra encara se sentia la xafogor. Era una habitació molt calorosa. Tenia una moqueta marró al terra, cortines d’un verd més aviat fosc i un gran llit amb dossier. Una enorme calaixera cobria la paret davant del llit i, a sobre, un equip de música estereofònic. Sobre una de les tauletes hi havia un exemplar de *La Vanguardia* d’aquell dimecres 1 d’octubre. Es feia ressò d’un acte d’adhesió al dictador, convocat per a les 12:30 del migdia. A la portada treia fotografies d’anteriors homenatges. En les pàgines interiors parlaven dels innombrables incendis forestals que, com en els darrers anys, devastaven el país.

Consuelo feia més d’un any que llogava el seu cos a la cantonada de San Ramón amb San Pablo. Cregué veure el cel quan aquell home vestit amb un *traje de los caros* l’havia triat a ella, entre totes les altres dones que cercaven clients a primera hora de la tarda.

Durant el trajecte, havia passat per carrers que no havia vist mai abans. Recordava haver travessat l'Avenida del Generalísimo i que el cotxe havia entrat en una zona amb mansions de luxe amb jardins plens d'arbres que donaven una mica de color al gris de l'asfalt i la pedra de Barcelona.

Ara, sense roba, es penedia de no haver-se fixat ni en el carrer, ni en el portal. Tan sols recordava un reixat luxós i un mur superat en alçada per una renglera de xiprers ben tallats. Al jardí havia vist uns quants arbres i molts baladres sense flor. Les companyes l'havien advertit més d'un cop que hi anés amb molt de compte, que no tots els cotxes de luxe eren de fiar. I ella s'havia enlluernat en veure el feix de bitllets de mil i aquell cotxe tan potent.

Havia calculat que aquell home tan educat li havia ofert unes vint-i-cinc mil pessetes que ja guardava a la seva minúscula bossa de mà. Aquell home tan educat li va ordenar que es tragués tota la roba i que esperés pel senyor que encara no havia arribat. Tot allò era molt estrany i força diferent del que acostumaven a demanar els clients amb qui tractava cada dia. Se sentia una mica ridícula.

Va entrar un senyor més aviat gras, de pell lletosa i amb l'abundant cabell negre engomat. No era lleig i duia un vestit gris clar que semblava fet a mida.

—*¡No me mires!* —li va ordenar.

Consuelo va obeir com un autòmat i es va girar cap al capçal del llit. L'home es va asseure en una butaca de vellut vermell que hi havia davant del llit.

—*Así me gusta, que te portes como un soldado. No te muevas. ¡Tienes un buen culo! ¡No te lo han dicho alguna vez?*

No va respondre. Va entrar algú vestit de majordom i Consuelo, mirant de cua d'ull, va poder identificar l'home que l'havia duta fins a aquella casa. Portava una safata amb un got llarg ple de licor.

—*Alfredo, pon la música de siempre.*

Va començar a sonar una mena de marxa militar.

—*Gracias, Alfredo. Ya te puedes retirar.*

Alfredo va marxar tancant la porta. Consuelo tenia els pèls de punta.

—*Ponte a cuatro patas, en la cama. Vamos a hacerlo a lo perro.*

Fins llavors mai ningú no li havia demanat allò. Alguns, de tant en tant, li demanaven un *francés* però ella s'hi negava. Eren *guarradas* que acceptava fer si pagaven un suplement. Consuelo va obeir i va pujar al llit tal com el gras de pell lletosa havia ordenat. Va escoltar el soroll que feia la sivella en tocar el terra. L'home s'havia tret els pantalons.

Va sentir una forta plantofada a les natges. Quan va voler reaccionar, l'home la tenia agafada pels cabells amb una mà, mentre que amb l'altra li tapava la boca. Li feia mal. Abans que intentés fer algun moviment, va sentir un fortíssim dolor al recte, com si algú volgués farcir-la com un gall dindi. Li feia molt de mal. No es podia moure i s'ofegava. Tan sols podia escoltar la música de fons a tot volum, un himne conegut, el *Cara al sol* dels falangistes.

L'home l'investia amb tota la seva força. Podia escoltar com la insultava amb un ventall de paraulotes. Per més que ho intentava, no podia escapolir-se. De cop, la mà que li tapava la boca li va fer pinça al nas. Defallia. L'home seguia amb l'escomesa i ella només sentia l'immens dolor. Si allò era la vida, preferia morir.

No havia perdut el coneixement quan les dues mans de l'home la van agafar pel coll i li van estrènyer amb tota la força possible. L'última cosa que va escoltar era *Arriba escuadras a vencer que en España empieza a amanecer*. Consuelo es va extingir al mateix temps que aquell home s'escorria.

La música va deixar de sonar. El majordom va entrar.

—*Toda tuya, Alfredo.*

—*¿Donde siempre, señor?*

—*Sí, donde siempre.*

L'home es va posar un batí i va seure a la butaca, va encendre un cigar i es va acabar el got de whisky.

CAP A BARCELONA

S'AVORRIA. EL POLICIA JOSÉ LUIS CANALES portava més de dotze hores al tren. Per evitar la lentitud de l'*expreso* de Conca a Barcelona, n'havia agafat un fins a Madrid. Des d'allà, amb un Talgo, arribaria més ràpid a Barcelona. Però no va poder aconseguir bitllet i es va haver d'empassar un altre tren que parava en totes les estacions.

També es va haver d'empassar la calor d'aquell juliol de 1975 en un tren que no tenia encara aire condicionat i amb el frigorífic del bar espatllat des de feia dies. A més, estava ple de fum de tabac. El cambrer, aliè a tots els problemes, atenia el racó que feia de barra com si res:

—*¿Qué va a tomar, caballero?*

Canales se'l va mirar. Lluïa un tupè greixós i unes patilles a la moda de llavors. Vestia una jaqueta fúcsia, nevada de caspa, i un llacet negre. “¿Cómo permite la RENFE que su personal vista como un presentador de la tele?”, pensà.

—*¿Tiene cerveza fría?* —calia intentar-ho de nou, igual s'havia arreglat el frigorífic.

—*Lo sentimos mucho, caballero. Se nos ha estropeado el frigorífico y se nos han acabado las bebidas frías. Las tenemos naturales...*

Canales no va respondre i va tornar al seu vagó. Algú que duia un transistor a piles i que no parava de moure el dial sense sort va aconseguir sintonitzar una emissora. Sonava la cançó de l'estiu, "Bailemos el Bimbó", que al policia li semblava una frivolitat davant els problemes de cada dia. No parava de veure les notícies que parlaven de l'augment del preu del barril del petroli i de la tensió al Sàhara.

Va aparèixer l'interventor del tren, acompanyat d'una senyora amb cara de pomes agres. Preguntava si hi havia algun policia entre els passatgers. Canales s'estimà més passar despercebut. Van marxar cap a un altre vagó. Sentia la conversa que mantenia l'empleat amb la senyora:

—*Lo siento muchísimo, señora, falta poco para Barcelona. Haga su denuncia allí. No tenemos teléfono en el tren, ¿comprende? No sabemos en qué punto ha desaparecido su monedero.*

I el tren va entrar pel revolt de l'Estació de França. Feia molta més calor a fora que a dins del tren. Carregava una maleta petita. Sis mesos de policia secreta li donaven dret a demanar un trasllat a una capital important i tranquil·la, sense terroristes. Madrid era un caramel difícil d'aconseguir, fins i tot per a ell, orfe de militar del bàndol guanyador que, després de fer "milícies", tenia dret a una plaça al cos de policia. A Conca no hi havia més que lladregots de pa sucats amb oli. Les províncies del nord no eren gens recomanables. Barcelona li semblava un lloc adient amb molts al·licients, com la proximitat del mar, el port, el contraban, les dones que feien el carrer i els turistes.

Malgrat que encara no eren les deu del matí, se sentia cansat pels sotracos del llarg viatge en aquell *tren borreguero*. A més, l'Astra 960 que li havien lliurat a Conca semblava pesar més del compte. Va mirar l'adreça que duia escrita en un paper: *Jefatura Superior de Policía, Vía Layetana, 43. Preguntar por el comisario Bermúdez.*

Calia, doncs, un darrer esforç. Va preguntar en la taquilla i va tenir sort. El van adreçar bé. El cel era blau, però la ciutat tenia com una pàtina entre negra i grisa. Amb el pas cansat va poder arribar a la plaça d'Antonio López. Llavors, va rebre una bafarada calenta i salobre. Tenia a l'esquerra la Barceloneta i el port. El viatge havia pagat la pena.

Per fora, la Jefatura Superior de Policía semblava un edifici important, com la seu d'un govern. Per dins, era el més semblant a can seixanta. Va trigar un quart d'hora per arribar al despatx de Bermúdez, un home que vorejava la seixantena, prim i calb amb les celles poblades.

—*¡El nuevo! ¡Siéntate! Por favor, nada de cumplimientos, ¡que somos secretas!*

Canales va obeir i va seure en una de les cadires. Es va sentir important. Bermúdez va agafar una carpeta groga que duia escrites les inicials i el nom del nouvingut.

—*Te llamas José Luis Canales. Vienes de Cuenca y tu experiencia está en atracos.*

Canales va assentir.

—*Pues aquí te lo vas a pasar bien... Tu destino es la comisaría del distrito V, la del Barrio Chino, ¡vas a follar gratis! Pero esa no es tu misión. Sí, claro, las tienes que vigilar, te tienes que trabajar alguna confidente, mantener el orden, pero, te repito, tu misión prioritaria es vigilar a los subversivos. ¿Sabes de qué hablo?*

—*No, no mucho.*

—*¡Qué bien que vivís en Cuenca! Un secreta destinado a detener ladrones de bancos. Te explico, son los políticos, los sindicalistas, los que convocan huelgas, esa gentuza ¿Me entiendes? ¿No has conocido a ninguno en la mili?*

—*Pues no, señor comisario.*

Bermúdez va mirar l'expedient. De fet, no aixecava la vista.

—*Claro, ¡has hecho milicias! Como todos los hijos de militar o de guardia civil. Tu jefe inmediato en Barcelona será el comisario Solchaga. Es buena persona, navarro y muy de ir a misa.*

No se te ocurra decir palabrotas en su presencia. Él te pondrá al día y te pasará los expedientes. Aquí tienes lo que te hace falta.

Li va donar un full amb dues adreces, una que seria la seva residència a Barcelona i l'altra, la comissaria de l'Hospital.

—Se me olvidaba, si quieres ir con alguna mujer, no cuentes con Solchaga. ¡Y llámame Bermúdez, que no llevamos uniforme! ¡Nos iremos viendo!

I es van acomiadar amb una encaixada de mans, més rutinària que sincera.

Aquesta obra ha estat guardonada amb el XXVIIIè Premi Ferran Canyameres de Novel·la, 2019, convocat per la delegació d'Òmnium Cultural de Terrassa i l'Ajuntament de Terrassa. El jurat estava format per Montserrat Espallargas, Montserrat Beltran, Ramon Bosch, Sebastià Bennassar, Vicenç Villatoro i Anna Carol (secretària).

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Manel Aljama Garcia, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2020

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: gener de 2020

ISBN: 978-84-1303-158-3

DL: L 15 2020

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

« impress a **lleida** »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.